

РЕШЕНИЕ

№ 3551

гр. София, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 20.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6532** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.54, ал.6 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/.

Образувано е по жалба на „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД, /понастоящем „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД/, [населено място], срещу Заповед № 18-2753/13.03.2020 г. на началника на СГКК – С., за одобряване на изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], ЕКАТТЕ 68134, общ. Столична, одобрена със Заповед № РД-18-95/18.12.2015 г. на изпълнителния директор на АГКК и съгласно скица - проект № 15-1016392-08.11.2019 г.

Твърденията са за нарушения на процесуалните правила и неправилно прилагане на материалния закон. По същество се твърди, че в поземлен имот с ид. 68134.800.2010, по отношение на който се извършва промяната в КККР, се намира имот /сграда/, ид. 68134.800.2010.1, представляващ действащ трансформаторен пост /ТП/ с диспечерски № 11-779 и диспечерско наименование „Щ. А.“ № 5, с площ от 192 кв.м. Същият е собственост на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, за което има документи. Този ТП е изграден преди 1999 г. и по силата на Закона за електростопанството /ДВ, бр. 95/1975 г., отм./ е собственост на Държавата, впоследствие преминал в собственост на „НЕК“ ЕАД, „Електроразпределение Столично“ ЕАД и „ЧЕЗ разпределение България“ АД. Доколкото промяната на КККР със Заповед № 18-2753/13.03.2020 г. засяга и процесния ТП, то жалбоподателят счита, че е налице спор за материално право, който препятства издаването на процесния акт.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от юрк. Б., която твърди, че сградата с идентификатор 68134.800.2010.1 и проектен такъв 68134.800.5376.1 е разположена в имот, който по данни от КК представлява публична общинска собственост, с начин на трайно ползване „второстепенна улица“. С процесната заповед се цели и промяна в регистъра на АГКК относно данни за собственост на имота, като отразяването на руското посолство като собственик на имота, в който е изграден процесният трафопост ще затрудни обслужването на енергийния обект. Претендира разноси по делото.

Ответникът – началникът на СГКК-С., за съдебно заседание редовно призван, не се явява и не се представлява. В представени по делото писмени бележки се аргументира неоснователност на жалбата и се претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Посолство на Руската федерация в Република България се представлява от адв. Ч., който моли за отхвърляне на жалбата и прави възражение за прекомерност на разноските на страните. Поддържа, че със заповедта са установени непълноти и грешки, поради неприложена регулация. Сочи още, че регулацията не е приложена, не са спазени изискванията на § 21 от заключителните разпоредби на ЗУТ, не е изпълнено отчуждително производство, а такова е недопустимо. Процесният имот на Руската федерация е придобит по силата на спогодба, сключена между Н.Р. България и СССР. По силата на чл. 8 от спогодбата не могат да се правят никакви изменения без съгласието на двете страни. Спогодбата в случая е международен договор, който не се подчинява на вътрешни правила. В този смисъл е недопустимо да се извършва отчуждаването на имот, собственост на друга държава, тъй като българското законодателство не се разпростира върху него. Този имот е територия на друга държава. От друга страна този имот е под закрилата на В. конвенция за дипломатическите отношения от 1961 г., защото се ползва за дипломатическите нужди на посолството. Допълнително сочи, че регулацията от 1992 г. не се отнася за този имот, а тази от 1979 г. не е приложена, съгласно удостоверението от община на „И.“, поради което остава тази от 1976 г. Твърди, че трафопостът не е предмет на това изменение, а само поземленият имот, който неправомерно е взет от територията, собственост на Руската федерация

Заинтересованата страна – Столична община - Район „И.“, се представлява от юрк. И., която моли за уважаване на жалбата. Сочи, че с процесното изменение се засяга имот, публична общинска собственост, улица, реализирано мероприятие, което към настоящия момент е действаща обслужваща улица. Претендира разноси по делото и прави възражение за прекомерност на разноските на заинтересованата страна.

Административен съд – София – град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Настоящото производство по делото е второ по ред първоинстанционно такова, след като с определение № 5929 от 11.08.2021 г. по адм. дело № 6532/2020 г. по описа на Административен съд София – град е оставена без разглеждане жалбата на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, поради липса на правен интерес. С определение № 531/21.01.2022 г. по адм. д. 11803/2021 г. ВАС е отменено определение № 5929/11.08.2021 г. по адм. дело № 6532/2020 г. на АССГ и е върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия. В отменителното определение е прието, че „ЧЕЗ Разпределение България“ АД притежава ограничено вещно право по

смисъла на чл. 55 от Закона за собствеността, поради което има качеството на заинтересовано лице, съгласно чл. 54, ал. 4 във вр. с § 1, т. 13 ДР ЗКИР. Разпоредбата на § 26, ал. 1 ПЗР ЗЕ предвижда запазване действието на възникналите в полза на енергийните предприятия по силата на отменения ЗЕЕЕ сервитутни права за съществуващи към влизането в сила на този закон енергийни обекти. Т. е именно такъв заварен енергиен обект. Дружеството се легитимира като носител на сервитутно право върху имота, предмет на изменението, в който е разположен трансформаторния пост, доколкото този имот е служещ по отношение на енергийния обект.

Административното производство е образувано по подадено до Служба по геодезия, картография и кадастър (СГКК) С., заявление, рег. М 01-188574-25.04.2019 г. от Посолство на Руската федерация в Република България. Иска се изменение на кадастрална карта и кадастрални регистри с оглед отстраняване на непълноти и грешки при отразяване в КККР на ПИ с идентификатори 68134.800.2010 и 68134.800.1278. Район „И.“, Столична община. Изменението се състои в нанасяне на имот с проектен идентификатор 68134.800.5376 по приложената скица-проект в съответствие с частта от имота, описан в нотариален акт № 128/21.09.2006 г. за УПИ VI - за легация, кв. 15, м. „И.-юг“, като уличната регулация в частта със съществуващ трафопост не е приложена.

За установяване правата на собственост заявителят представя следните документи: Нотариален акт за собственост на недвижим имот № 18, том I, рег. № 4565. дело 308/2006 г. на нотариус Чайка Б., вписан в СВ с Акт № 128, дело № 399431 от 2006 г.; Комбинирана скица за пълна или частична идентичност на поземлени имоти; Копие от цифровия кадастър на С., издадено от СО, дирекция Софийски кадастър; Копие от цифровия кадастрален план на С., издадено от СО, „Дирекция териториално планиране“, Отдел „Териториален кадастър“; Удостоверение изх. № РИВ19-ДИ10-8-0 от 02.07.2019 г.: Извадка от план за регулация на м. „И.-Юг“, кв. 15. УПИ VI - за легация. издадена от гл. арх. на район „И.“; Копие от кадастрален лист 501 архивен, издадено от Дирекция „Териториално планиране“ СО, Отдел „Геодезически и кадастрални дейности“; Копие от застроителен план на м. „И.-Юг“. одобрен със заповед РД-50-09/1977 г./16.04.1992 г.

Съставена е скица-проект № 15-1016392-08.11.2019 г. за отстраняване на непълноти и грешки в КККР.

Административният орган е уведомил на основание чл. 26, във вр. с чл. 34, ал. 3 от АПК заинтересованите лица по см. на § 1, т.13 от ДР на ЗКИР, с възможност за становище и ангажиране на доказателства по преписката.

С подаденото възражение с рег. номер 02-1620/13.12.2019 г. „ЧЕЗ Разпределение България“ АД изразява изрично несъгласие с исканото изменение, тъй като се засяга сграда с идентификатор 68134.800.2010.1, представляваща сграда за електропроизводство, собственост на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, а именно: действащ трансформаторен пост с диспечерен номер 11 -779 и диспечерско наименование „Щ.А.“ № 5, с площ на ТП от 192 кв.м. Твърди се, че същият е собственост на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, включен е в дълготрайните материални активи на дружеството и за него дружеството разполага с нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по правоприемство, вписан в СВ с акт 105, рег. № 63364, дело 3703 от 30.12.2010 г. Твърди се, че трансформаторният пост е изграден върху земя, представляваща публична общинска собственост - поземлен имот с идентификатор 68134.800.2010, който не е собственост на Посолството на

Руската федерация.

Към възражението са приложени следните документи: нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит по правоприемство на нотариус А. Г., вписан в СВ с акт 105, рег. № 63364, дело 37031 от 30.12.2010 г.: Извадка от План за регулация на м. И.-юг, кв. 15, УПИ VI, одобрен със заповед № РД 50-09-11/1992 г. на главен архитект на С.: разпореждане № 46 от 07.11.1991г. на МС; Спогодба от 15.12.2004 г. и Анекс № 1; Заповед № ДВ-123-А от 24.04.2000 г. на Държавна агенция по енергетика и енергийни ресурси: окончателен разделителен протокол от 31.07.2000г.; решение № 1 от 27.04.2000 г. на СГС, ФО по гр. дело № 6358 по описа за 2000г.; решение № 21 от 29.01.2008г. на СГС, ФО по гр. дело № 6358 по описа за 2000г.: Лицензия за разпределение на електрическа енергия № Л-135-07/13.08.2004г. на ДКЕВР и извадка от IsofMap.

Предвид така събраните доказателства административният орган е постановил процесния акт, с който се изменя КККР, както следва:

- нанасяне на имот с проект идентификатор 68134.800.5376, по приложената скица - проект № 15-1016392-08.11.2019 г., в съответствие с частта от имота, описан в нотариален акт № 128/21.09.2006 г. за УПИ VI-за легация, кв. 15, м. „И.-юг“, като уличната регулация в частта със съществуващ трафопост не е приложена, по проект от правоспособно лице в цифров и графичен вид, документ за собственост, като следва:

- Нанасяне на нови обекти в КККР:

- поземлен имот с идентификатор 68134.800.5376: с площ: 100 кв. м., начин на трайно ползване: За електроенергийното производство, собственост: Посолство на Руската федерация въз основа на документ: Нотариален акт № 128 том LLLI, рег. 61456, дело 399431 от 21.09.2006г., издаден от Служба по вписванията [населено място];

- Промяна в границите на съществуващи обекти в КККР:

- поземлен имот с идентификатор 68134.800.2010: данни преди промяната: площ: 2693 кв. м., начин на трайно ползване: За второстепенна улица, няма данни за собственост; данни след промяната: площ: 2593 кв. м., начин на трайно ползване: За второстепенна улица, няма данни за собственост;

- Промяна идентификатора на сграда в съответствие с идентификатора на имота в който се намира.

Като правно основание за постановяване на процесната заповед е посочена разпоредбата на чл. 51, ал. 1, т. 2 от ЗКИР. Прието е, че заявителят е доказал правото си на собственост с н.а. № 18, том I, рег. № 4565, дело 308/2006 г. Направен е изводът, че трафопостът попада в границите на имот, собственост на Руската федерация. От представената от заявителя комбинирана скица за пълна или частична идентичност, се достига до извода, че в кадастралната карта погрешно е отразена границата между поземлени имоти с идентификатори 68134.800.1278 и 68134.800.2010, като тя не съвпада с имотната граница на поземлен имот с пл. номер 1276 по кадастрален план, предхождаш кадастралната карта, предвид това че уличната регулация за УПИ VI - За легация, кв. 15. м. „И.-юг“, по плана на [населено място], одобрена със заповед № 189/31.05.1979г. на гл. архитект на С., в частта на съществуващия трафопост не е приложена.

Посочено е още, че при първоначалното одобряване на КККР като собственици на имот с ид. 68134.800.2010.1 са били нанесени Руската федерация и „ЧЕЗ Разпределение България“ АД. Административният орган е изложил, че не е овластен да решава кой от легитимираните собственици да впише или да заличи, предвид

представените конкуриращи се титули за собственост. Заличаването на който и да е от тях може да бъде направено само след наличие на решен спор по исков ред, с който е разрешен спорът за собственост между страните, съответно при обезсилване на някой от документите за собственост. По тази причина, адм. орган не се произнася в това производство по отношение на посочената сграда с ид. № 68134.800.2010.1. съгласно представения проект.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства са изслушани и приети няколко съдебно-технически експертизи с вещи лица Т. А. и Д. П., които съдят кредитира изцяло, като същите ще бъдат обсъдени по-долу в изложението. Обобщено казано, вещите лица по СТЕ са единни, че погрешно е била отразена в КККР граница между имот с ид. 68134.800.1278 и имот с 68134.800.2010, като тя не съвпада с имотната граница на имот с пл. № 1276, т.к. регулацията не е била приложена. С процесната заповед имотната граница се поставя по трайно материализираната такава (плътна ограда и стена на трафопоста) по см. на § 1, т. 19 от ДР на Наредба № РД-02-02-5/15.12.2016г.

По делото е представено решение № 20089111/01.05.2023 г. по гр. д. № 3825/2021 г. на СРС, с което по иск по чл. 108 от ЗС е признато за установено, че Руската федерация е собственик на недвижим имот – сграда за енергопроизводство, съставляващо трафопост с диспечерски номер 11-779 и диспечерско наименование „Щ. А. 5“, като „Елекореоразпределителни мрежи Запад“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] е осъден да предаде владението на същия. Със същото решение, на основание чл. 537, ал. 2 от ГПК е отменен н.а. № 185, том II, рег. № 5213, дело № 364/3020г. По делото няма данни съдебното решение да е влязло в сила.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима, предвид определение № 531/21.01.2022 г. по адм. д. 11803/2021 г. на ВАС. Според цитираното определение допустимостта на жалбата се извлича от наличието на заварен енергиен обект (трафопост), § 26, ал. 1 ПЗР ЗЕ, касаещ запазването действието на възникналите в полза на енергийните предприятия по силата на отменения ЗЕЕЕ сервитутни права. Съответно, наличието на ограничени вещни права (сервитутни права) по чл. 55 от ЗС, във вр. чл. 54, ал. 4, във вр. с § 1, т. 13 ДР ЗКИР прави жалбоподателя заинтересовано лице. Самите сервитутни граници са определени, съгласно Приложение № 1 от Наредба № 16 от 09.06.2004 г. за сервитутите на енергийните обекти, находящ се в УПИ VI, отреден за Б. ГУБС на СССР, кв. 15 по регулационния план на м. "И.-юг".

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – началникът на СГКК - С. и в пределите на предоставената му власт, съобразно чл. 54, ал. 4 ЗКИР. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК.

Съдят не констатира съществени нарушения на административно процесуалните правила, които да представлява ограничаване правото на страна да участва в производството, както и да са самостоятелно основания за отмяна на административния акт. Съществени са тези процесуални нарушения, които ако не са били допуснати, то резултатът би бил различен.

Основанията за изменение на одобрената кадастрална карта и кадастрални регистри са посочени в чл. 51, ал. 1 ЗКИР - изменения в данните за обектите на кадастъра,

настъпили след влизането в сила на кадастралната карта и кадастралните регистри; непълноти или грешки; явна фактическа грешка. В случая правното основание за изменението е по т. 2 на текста. Съгласно § 1, т. 16 ДР на ЗКИР „непълноти или грешки“ са несъответствия в границите и очертаванията на недвижимите имоти в кадастралната карта за урбанизирана територия спрямо действителното им състояние. В конкретният случай производството по изменение на кадастрална карта и кадастрални регистри е открито по искане на заинтересовано лице, легитимирало се с титули за собственост и твърденията, че данните за обектите на кадастъра са неправилно отразени. Посочено е, че се иска нанасянето на имот с проектен ид. 68134.800.5376 в съответствие с частта от имота, описан в н.а. № 128/2006 г. за УПИ IV – за легация, кв. 15, м. „И. – юг“, като уличната регулация в частта със съществуващ трафопост не е приложена.

По приложението на материалния закон съдът съобрази следното:

Преди всичко следва да бъде посочено, че административният орган се е произнесъл единствено по отношение на поземления имот, но не и по отношение на изпълнената върху същия сграда. По отношение на сградата (трафопост) органът е констатирал спор за материално право и е отклонил искането. В тази част административният акт не е оспорен.

Като правно основание за изменението на КККР е посочено чл. 51, ал. 1, т. 2 от ЗКИР – установени непълноти и грешки. Съгласно § 1, т. 16 от ДР на ЗКИР "непълноти или грешки" са несъответствия в границите и очертаванията на недвижимите имоти в кадастралната карта за урбанизирана територия спрямо действителното им състояние. По същество в КККР не е бил нанесен коректно поземления имот, собственост на Руската федерация, като началникът на СГКК – С. не се е произнесъл по отношение на сградата – трафопост, предвид данните за спор за материално право.

От доказателствата по делото, в частност изслушаните СТЕ се установява, че погрешно е била отразена в КККР граница между имот с ид. 68134.800.1278 и имот с 68134.800.2010, като тя не съвпада с имотната граница на имот с пл. № 1276. Допълнително се установява, а и не се спори, че уличната регулация в частта на съществуващ трафопост на [улица]не е приложена по см. на § 22, ал. 1 от ДР на ЗУТ, нито по чл. 84, ал. 7 от ППЗТСУ (отм.). В този смисъл СТЕ констатира, че няма данни за прехвърляне право на собственост, респ. заплащане, по отношение на площта на поземления имот, в който е изградения трафопост.

Видно от удостоверение, изх. № РИВ19-ДИ10-8-0-1 от 02.07.2019 г., издадено от Столична община – „Район И.“ за УПИ VI- За легация, кв. 15. м. „И.-юг“ по плана на [населено място], одобрен със заповед № 189/31.05.1979 г. на главния архитект на [населено място], уличната регулация в частта на съществуващ трафопост на [улица]не е приложена. Видно от комбинирана скица за пълна или частична идентичност на поземлени имоти - ПИ 1276, пл. р-н 1-68, кв. И., к.л. 501 от кадастрален план, предхождащ кадастралната карта, действащ регулационен план, одобрен със заповед № РД-50-09-114/15.04.1989 г. и решение на СОС К- 241/16.04.2009 г., одобрена кадастрална карта заповед №

РД-18-95/18.12.2015 г., трафопостът с лице към [улица] се намира в границите на недвижимия имот, собственост на Руската федерация - поземлен имот пл. № 1276 по кадастрален план, предхождащ кадастралната карта.

От представените от заявителя две скици - копия от цифровия кадастър на [населено място], издадени съответно на 16.08.2004 г. и на 12.12.2013 г. са видни границите на поземлен имот с планоснимачен № 1276 от кадастрален план, предхождащ кадастралната карта, като трафопостът попада в границите на поземлен имот пл. № 1276, собственост на Руската федерация. Видно от Нотариален акт за собственост на недвижим имот № 18, том I, рег. № 4565, дело 308/2006г. трафопостът е собственост на Руската федерация и попада в границите на нейния имот. От представената от заявителя комбинирана скица за пълна или частична идентичност, изготвена от правоспособно лице по ЗКИР, се стига до извода, че в кадастралната карта погрешно е отразена границата между поземлени имоти с идентификатори 68134.800.1278 и 68134.800.2010, като тя не съвпада с имотната граница на поземлен имот с пл. номер 1276 по кадастрален план, предхождащ кадастралната карта, предвид това, че уличната регулация за УПИ VI - За легация, кв. 15. м. „И.-юг“, по плана на [населено място], одобрена със заповед № 189/31.05.1979 г. на гл. архитект на С., в частта на съществуващия трафопост не е приложена.

Съгласно приетите заключения на СТЕ от в.л. Т. А., кредитирани в пълна степен като обективни и обосновани от съда, се установява следното:

От извършения оглед на място се установява, че при изработването на кадастралната карта и нанасянето в нея на имот с идентификатор 68134.800.1278, не е взета предвид съществуващата на място масивна ограда. Т., нанесен с идентификатор 68134.800.2010.1 в кадастралната карта, е разположен в ограден терен. В кадастралната карта, площта върху която е изграден трафопоста, представлява част от имот, идентификатор 68134.800.2010, с начин на трайно ползване – за второстепенна улица.

Границите на ПИ с идентификатор 68134.800.1278, както е заснет преди процедираното изменение, предмет на атакуваната заповед на СГКК, не отговарят на съществуващите на място материализирани граници на имота. С предложеното изменение се нанася нова, трайно материализирана граница, представляваща масивна ограда и фасада на сграда.

По отношение на наличието на ограничени вещни права – сервитути.

От данните по делото се установява, а и не се спори, че процесния трафопост е изграден по време на действието на Закон за електростопанството /ДВ, бр. 95/1975 г. -ДВ, бр. 64/1999 г./, според който електрическите централи за производство на електрическа енергия и електрическите уредби и мрежи за пренос и разпределение на електрическа енергия са държавна собственост /чл. 2 ЗЕ/. С влизане в сила на Закона за енергетиката и енергийната ефективност /ДВ, бр. 64/1999 г./ около енергийните обекти се създават сервитутни зони, като сервитутното право за съществуващите обекти възниква по силата на ЗЕЕЕ. От друга страна, съгласно § 26 от ЗЕ, възникналите по силата на отменения ЗЕЕЕ

сервитутни права в полза на енергийните предприятия за съществуващите към момента на влизане в сила на ЗЕ енергийни обекти запазват действието си, като размерите, разположението и специалния режим за упражняване на сервитутите се определят по реда и начина, предвидени в наредбата по чл. 64, ал. 9 от ЗЕ, а именно Наредба № 16 от 09.06.2004 г. за сервитутите на енергийните обекти /Наредбата/. Според чл. 5, т. 1 от Наредбата, разположението на сервитутните зони се определя с общите и подробните устройствени планове, съобразно разположението на енергийните обекти, като в населените места - съобразно условията и реда на ЗУТ.

Съгласно съдебната практика сервитутното право възниква по закон само относно енергийни обекти, за които са изпълнени изискванията за законовото им изграждане. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Закона за електростопанството електрическите уредби и мрежи, както и външното изкуствено осветление в населените места се изграждат, разширяват, модернизират и поддържат по реда, установен от Закона за териториално и селищно устройство. Според разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от З. "..... електрически инсталации и уредби се изграждат и инсталират в зони и части на населените места и в други извънселищни територии съгласно предвижданията на съответните териториалноустройствени планове при спазване на условията и изисквания по този закон, разпоредбите по неговото приложение и другите действащи разпоредби". Съгласно чл. 175 ППЗТСУ, строителството на нови електроснабдителни мрежи се извършва по реда и при условията на чл. 187 от закона, като в ал. 2 на текста е предвидено изискване за пълна строителна документация. Съгласно чл. 174 ППЗТСУ (ДВ, бр. 37 от 1978г.) Трансформаторни постове се изграждат в свободни пространства или в сгради, които не служат за живеене. Те не могат да се изграждат в дворната част на парцели, в градовете, собственост на граждани, освен по изключение в парцели, предвидени за многоетажно застрояване, след разрешение и при определени условия от председателя на Комитета по архитектура и благоустройство (предишен текст - Трансформаторни постове се изграждат в свободни пространства или в сгради, които не служат за живеене. Те не могат да се изграждат в дворната част на парцели, в градовете, собственост на граждани.).

Следователно, анализът на цитираните законови разпоредби сочи, че възникналите по силата на ЗЕЕЕ (отм.) сервитутни права запазват действието си, само дотолкова, доколкото същите са предвидени в действащите общи и подробни устройствени планове и съобразно местоположението на енергийните обекти и сервитутни зони по визираните планове. В процесния случай се установява, че разположението на енергийния обект в процесния имот не отговаря на изискванията на закона /З. и ППЗТСУ/, което води до извод, че за ответното дружество не е възникнало сервитутно право по отношение на този имот. Сервитутно право дружеството има, но съобразно предвижданията на ПУП и по-конкретно, съобразно с изискванията на закона

довеждащи и отвееждащи мрежи и съоръжения да се изпълняват под обекти от техническата инфраструктура, т.е. улица [улица]

По делото не са представени доказателства за такива планове /ПУП/ с определени сервитутни зони. Не се установява по отношение на трафопоста (проектен ид. 68134.800.5376.1, предишен ид. 68134.800.2010.1) да има вписани в имотната партида сервитутни права (л. 315) в АВ, както и в КРНИ.

От друга страна всички изслушани по делото експертизи са категорични по отношение на релевантните за случая факти: трафопостът (проектен ид. 68134.800.5376.1, предишен ид. 68134.800.2010.1) откъм лицевата си страна граничи с част от ПИ с ид. 68134.800.2010, която част представлява тротоар на второстепенна улица (ул. Ген. Щ. А.). Сградата има четири врати откъм фасадата, граничещи непосредствено с тротоара на [улица], като за обслужване на трафопоста достъпът е свободен.

Разпоредбата на т.5 от Приложение № 1 от Наредба № 16 от 09.06.2004 г. предвижда по отношение на Трансформаторен пост сервитутна зона за експлоатация и поддръжка към стени с врати за трафокилии - 4,5 m; към стени с врати за уредба СН и НН - 2,5 m; към стени без обслужващи врати - 1,5 m. Реално поддръжка на мрежите и системите може да бъде изпълнена единствено през входните за ТП части /врати/. Поддръжка на съоръжения и мрежи през стени без обслужващи врати е немислимо, като единствено може да се говори за поддръжка на сградата, в случай, че е собственост на електроразпределителното дружество.

Най-после, дори и да се приеме, че е налице сервитут в обхвата на 68134.800.5376, то следва да бъде съобразено, че това не променя собствеността на имота. С възникването на сервитута собствеността на поземления имот не се променя, а възниква тежест по отношение на този имот. Същата по арг. от § 26 от ДР на ЗЕ следва да бъде вписана по службата по вписванията и в имотния регистър по местонахождението на служещия поземлен имот, което пък е задължение и в тежест на съответното енергийно предприятие - собственик на енергийния обект. Вписване, както бе отбелязано по-горе не е направено, а ако бъде изпълнено, е основание за образуване на ново производство пред началника на СГКК – С.. Или с други думи казано, електроразпределителното дружество, след като изпълни изискванията за вписване, следва да инициира ново, отделно производство пред СГКК - С. за промяна на КККР, като по мнение на настоящият съдебен състав този въпрос не може да бъде разглеждан и разрешаван по повод възражение срещу издаване на административен акт.

По претенцията за наличие на спор за материално право:

Съдът споделя разбирането, че спор за материално право е налице не само при висящ съдебен процес по вещно дело, но и всеки път, когато твърденията на страните, относно определено субективно материално право са разнопосочни. Съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 4 от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г., в сила от 13.01.2017 г., при установяване на спор за материално право за

местоположението и границите или очертаванията на имотите – предмет на проекта, органът е длъжен да откаже исканото изменение на кадастралната карта. Не всяка претенция обаче може да се приеме, че е спор за материално право. В случаят обаче не се установява да е налице такъв спор.

Действително, в рамките на съдебното производство от конституираната като заинтересована страна по делото Столична община, район „И.“, се заявява претенция по отношение на имот с проектен ид. 68134.800.5376, като се твърди, че същият е улица публична общинска собственост. Това възражение не следва да бъде разглеждано и обсъждано, т.к. р-н „И.“, СО е бил конституиран в рамките на административното производство, същият е бил уведомен за исканото изменение на КККР, дадена е била възможност за участие в процеса, вкл. за депозиране на доказателства и възражения, издаденият адм. акт е бил надлежно съобщен, но р-н „И.“, СО не е взел отношение. Проявена е процесуална пасивност, която не следва да бъде изправяна като възражение на конституирано като заинтересовало по делото лице. СО е имало възможност в случай с несъгласие да оспори издадения административен акт, което не е направено. Отделно от това по отношение границите на имот с ид. 68134.800.1278, вкл. проектен ид. 68134.800.5376, по-горе бе изложено, че регулацията не е приложена по см. на § 22, ал. 1 от ДР на ЗУТ, което обстоятелство се извлича и от официалните становища на Столична община, приложени по административната преписка.

По отношение на имот с проектен ид. 68134.800.5376 няма спор за собственост между Посолството на Руската федерация и жалбоподателя. Спорът е по отношение на сградата (трафопост), който не е бил разглеждан от административния орган. Претенцията на електроразпределителното дружество по отношение на сервитутните права, както бе изложено по-горе следва да бъде разгледано в отделно производство, едва след изпълнение на изискванията § 26 от ДР на ЗЕ и допълнително окончателното решаване на спора по гр. д. № 3825/2021г.

Следователно, налага се извода, че не е налице спор за материално право. Целта на предвидената в ЗКИР процедура е да установи реално съществуващите граници на имотите, а не да размества вещни права. В този смисъл предвид липса на разместване на вещни права, доколкото границите на имотите по КК се поставят в съответствие с действащият регулационен план и материализираната на място граница, то не може да се приеме, че е налице спор за материално право. Налице са били несъответствия в данните за недвижимите имоти в кадастралната карта и кадастралния регистър на недвижимите имоти спрямо действителното им състояние към момента на одобряване на кадастралната карта и кадастралните регистри, поради което е налице основание за изменение на КККР.

Ето защо подадената жалба от „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД, /по настояще „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД/, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

По делото е формулирано искане за юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на ответника. Искането следва да бъде уважено в размер на 200 лева, на осн. чл. 25а, ал. 3 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 33-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД, /понастоящем „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД/, срещу заповед № 18-2753/13.03.2020 г. на началника на СГКК – С., за одобряване на изменение Кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], одобрена със заповед № РД-18-95/18.12.2015 г. на изпълнителен директор на АГКК и съгласно скица - проект № 15-1016392-08.11.2019 г.;

ОСЪЖДА „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Служба по геодезия, картография и кадастър, [населено място] сумата от 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаването на съобщението, че е изготвено пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: